

Arrest

**nr. 174 002 van 2 september 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 28 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. GUL en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 juli 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 8 juli 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 oktober 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 januari 2016.

1.3. Op 28 april 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 13 mei 2016 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Sour, de Libanese nationaliteit te bezitten en een sjjiitisch moslim te zijn. Uw ouders zijn daar nog steeds woonachtig, samen met uw beide broers, I.(...) en H.(...). Een derde broer, A.(...), woont al een vijftal jaar in Zweden. Hij had geen problemen in Libanon, maar heeft het land zomaar verlaten, zo geeft u aan.

U bent nooit naar school geweest omdat u een aangeboren afwijking had aan uw ogen. Op uw tiende werd u een aantal keer geopereerd en intussen ziet u goed. Om de zes maanden moet u bij een oogarts op controle.

Sedert einde 2006/begin 2007 bent u problemen beginnen te ondervinden met leden van Hezbollah. Toen werd u plots door onbekende gemaskerde mannen in een auto naar een onbekende plek meegenomen. Omdat u sjjiit bent werd u gevraagd met hen mee te strijden waarop u antwoordde dat u tegen bloedvergieten was. Na een week werd u vrijgelaten, zonder hiervoor een reden te krijgen.

Een maand later werd u aangesproken door vrienden om mee naar de moskee te gaan en religieuze lessen bij te wonen, ook deze vraag negeerde u. Een paar keer werd er u door hen gevraagd zich bij Hezbollah aan te sluiten, doch telkens weigerde u. Uiteindelijk bezweek u onder de druk en begon u tegen uw zin gedurende twee maanden elke donderdag en vrijdag religieuze lessen te volgen. De bedoeling was dat u hierna een verklaring zou ondertekenen, dit zou einde 2009 moeten gebeuren, waarna u een militaire opleiding in Iran zou moeten volgen. U gaf hieraan geen gehoor en u verliet quasi enkel uw huis in het gezelschap van uw ouders en soms ging u met uw vader mee werken in de haven of moest u naar de dokter. U werd daarna verschillende keren aangesproken door zowel onbekenden als door kameraden wanneer u met uw ouders op straat was, of werden er door onbekenden briefjes naar u gegooid met daarop de boodschap u bij hen aan te sluiten en in Syrië te gaan vechten.

Deze gang van zaken bleef aanhouden, u en uw familie oordeelden dat het zo niet langer kon en u besloot het land te verlaten. Einde juni 2015 verliet u op legale wijze Libanon via de luchthaven van Beiroet en vloog u naar Griekenland waar u werd geholpen door een helper van de smokkelaar en waar u uw paspoort aan hem diende af te geven. Een paar dagen later vloog u naar België, u toonde uw paspoort aan de controles waarna u het weer aan 'uw helper' moest afgeven.

Op 8 juli 2015 hebt u in België asiel aangevraagd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u kopieën van volgende documenten neer: uw identiteitskaart, geboorteakte, uittreksel gezinssamenstelling en medische attesten.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève te moeten koesteren daar u de door aangehaalde problematiek totaal niet aannemelijk hebt gemaakt.

Zo verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken in kader van het invullen van de Vragenlijst van het CGVS dat u in juli 2006 gedurende een week door Hezbollah werd opgesloten met als doel dat u zich bij hen zou aansluiten (Vragenlijst vraag 3). Ten overstaan van het CGVS, u gevraagd uw asielmotieven uiteen te zetten en de reden(en) waarom u uw land van origine hebt verlaten, verwijst u naar mei 2015, de periode waarin u door Hezbollah werd gevraagd zich bij hen aan te sluiten en voor hen te gaan strijden. Gevraagd naar problemen vóór 2015, geeft u aan dat u door kameraden aangesproken werd tot Hezbollah toe te treden. Ten slotte haalt u aan dat u na de oorlog in Tamouz in 2007 gedurende twee maanden religieuze lessen diende te volgen. Gevraagd of u vóór 2007 problemen hebt gehad met Hezbollah, ontkent u dit met klem. Erop gewezen dat u in uw Vragenlijst liet optekenen dat u in 2006 gedurende een week door Hezbollah werd opgesloten, stelt u "ja, dat is zo, ze wilden me rekruteren om te strijden". Erop gewezen dat er verschillende keren gepolst werd wanneer uw problemen juist waren begonnen, implicerend dat het niet kan overtuigen dat u deze gebeurtenis uit 2006 niet spontaan heeft aangebracht, bevestigt u gewoon dat uw problemen einde 2006-begin 2007 zijn begonnen. Het gaat het CGVS er niet om dat u de aanvang van uw problemen

situeert einde 2006 of begin 2007, maar het gaat erom dat u een opsluiting van een week met een daaraan voorafgaande ontvoering waarbij u geblinddoekt werd door onbekende mannen en u met de dood werd bedreigd totaal onvermeld liet, een vaststelling die op niet geringe wijze afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid (CGVS p.3-4).

Ook uw verdere verklaringen ontberen iedere overtuigingskracht. Zo stelt u sinds 2006 tot aan uw vertrek in juni 2015 constant te zijn lastiggevallen, zowel door onbekenden als door kameraden die u aanspoorden om u bij Hezbollah aan te sluiten. U werd dusdanig onder druk gezet dat u zelfs een twee maanden durende religieuze opleiding volgde, iets wat u trouwens onvermeld liet in de Vragenlijst van het CGVS, waarna het, zo stelt u, de bedoeling was dat u een militaire training in Iran ging volgen. Hiervoor diende u zich eerst aan te melden om een verklaring te ondertekenen en dit diende u eind 2009 te doen. U geeft echter aan hier geen gevolg aan te hebben gegeven (CGVS p.5). U gevraagd wat er vervolgens gebeurde, antwoordt u "ik ging niet naar buiten, ik ging enkel bij mijn vader (een visser) werken. Ze komen niet naar iemands huis om die persoon mee te nemen, dat doen ze niet om zo hun reputatie hoog te houden. Als ik naar de dokter ging, ging mijn moeder mee of een neef" (CGVS p.5-6). Het hoeft geen betoog dat deze door u geschetste gang van zaken iedere overtuigingskracht, om niet te zeggen geloofwaardigheid, ontbeert. U stelt immers sinds 2006 constant te zijn lastiggevallen door Hezbollah en haar aanhangers en hebt pas einde juni 2015 het land verlaten. Dat Hezbollah de moeite zou doen om u te ontvoeren in 2006, u twee maanden religieuze opleiding te geven om er dan jaren lang genoeg mee te nemen u slechts 'aan te spreken' en geen verdere concrete acties tegen u te ondernemen, is totaal ongeloofwaardig. Moesten ze er werkelijk zo op gebrand zijn u in te lijven, zeker gezien u einde 2009 uw verklaring niet bent gaan ondertekenen, iets wat nochtans de bedoeling was, kan er vanuit gegaan worden dat ze dit ook effectief gedaan zouden hebben. Uw verklaring dat u het huis niet verliet doet hieraan geen afbreuk daar uit uw verklaringen (zie supra) blijkt dat u samen met uw vader ging werken en ook naar de dokter/het ziekenhuis ging. U gevraagd of ze u dan niet gewoon op straat konden oppakken, antwoordt u dat ze dit uit respect voor uw ouders en omstanders niet doen. Erop gewezen dat u in 2006 toch al eens door hen werd ontvoerd, stelt u toen op een rustige plek aan zee te zijn meegenomen, maar dat zoiets nooit op drukke straat gebeurt daar ze een reputatie hoog te houden hebben (CGVS p.5). Het hoeft geen betoog dat deze door u geschetste gang van zaken ernst en geloofwaardigheid ontbeert. Een appreciatie die nog onderstreept wordt door het gegeven dat, moest u de situatie dusdanig ernstig inschatten als u wenst te laten uitschijnen, u er geen 9 jaar mee zou wachten vooraleer het land te verlaten, temeer dan uit uw verklaringen ook nog eens blijkt dat Hezbollah u wel degelijk kende en wist waar u woonde (CGVS p. 2, 4). U hiermee geconfronteerd antwoordde u geen geld te hebben gehad en niemand buiten Sour te hebben gekend (CGVS p.7). Het hoeft geen betoog dat ook deze door u aangevoerde redenen gezien de vrees die u beweert te koesteren niet kan overtuigen.

Verder blijkt uit informatie waarover het CVGS beschikt dat Hezbollah geen gedwongen rekruteringen uitvoert en dat personen die willen toetreden tot de militie aan strenge voorwaarden moeten voldoen en grondig op hun geschiktheid worden getest. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier (blauwe map).

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat u op legale wijze via de luchthaven in Beiroet het land hebt verlaten, dit terwijl Hezbollah deel uitmaakt van de Libanese regering, waardoor andermaal de door u geuite vrees ten overstaan van deze partij wordt ondermijnd (CGVS p.2). In dit kader dient nog aangestipt dat u uw paspoort niet aan het CGVS voorlegt waardoor uw verdere reisweg totaal niet duidelijk is.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u kopieën neer van uw identiteitskaart, geboorteakte, uittreksel gezinssamenstelling en medische attesten. Hoewel dit slechts kopieën, géén originelen, zijn wordt aan uw identiteit en afkomst op zich niet getwijfeld, noch aan het gegeven dat u medische problemen heeft. Doch deze stukken werpen geen ander licht op de door u aangehaalde motieven en bijgevolg vermogen ze niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie - dd. 4 januari 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen door het leger en Hezbollah nam de schaal van het geweld, sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet.

Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen konvooien van extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger of Hezbollah. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. In 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden. Hierbij vielen doden en gewonden, voornamelijk onder de strijdende partijen.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. In 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en begin 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen.

Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere

burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de schending van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, een kennelijke appreciatiefout en machtsoverschrijding, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Hij formuleert zijn grieven als volgt: “(...) Het CGVS betwist niet het feit dat verzoeker eind 2006-begin 2007 ontvoerd werd door de leden van Hezbollah, maar stelt dat zijn bewering niet geloofwaardig zou zijn enkel en alleen omdat verzoeker het niet ‘spontaan’ vermeld had.

Het feit dat verzoeker niet spontaan maar op expliciete vraag van het CGVS, zijn eerdere verklaring bevestigd heeft, maak in geen geval afbreuk aan de waarachtigheid ervan.

Het CGVS mist elke grond om tot een dergelijke conclusie te komen, hetgeen een manifeste appreciatiefout inhoudt.

Het feit dat verzoeker eind 2006, begin 2007 door Hezbollah meegenomen werd, was immers in de periode van het conflict tussen Hezbollah en Israël, dat begin 2006 van start was gegaan.

Voorts stelt het CGVS dat de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoeker in vraag gesteld wordt daar hij verklaarde dat hij steeds thuis bleef en enkel met zijn ouders naar buiten ging, zodat Hezbollah leden hem niet zouden meenemen.

Het CGVS stelt hierop dat het onwaarschijnlijk zou zijn dat Hezbollah verzoeker met rust zou laten, daar ze hem toch al eens ontvoerd hadden.

Verzoeker herhaalt bij deze dat hij sinds zijn ontvoering eind 2006-begin 2007, niet meer alleen naar buiten is gegaan en steeds thuis bleef. Dat hij dit 9 jaar lang heeft volgehouden kan hem niet verweten worden. Hij leefde immers 9 jaar een opgesloten leven en dit voor zijn eigen veiligheid.

Het CGVS haalt daarop aan dat Hezbollah geen gedwongen rekruteringen uitvoert, hetgeen volledig aansluit bij de verklaring van verzoeker.

He feit dat verzoeker met rust werd gelaten en zich niet alleen naar buiten begaf is dan ook niet een ongeloofwaardig element. Immers de bedoeling van Hezbollah was net om hem onder rekruteren om te strijden in Syrië. Verzoeker verklaarde ook dat elke sjiitische familie een zoon dient af te staan aan Hezbollah.

Tevens heeft verzoeker ook verklaart dat hij al vanaf zijn geboorte een problematische zicht heeft en hiervoor reeds behandelingen ondergaan had. Zijn gezondheid laat het ook niet toe om onder zulk een druk verder te leven.

Het is dan een manifeste appreciatiefout en gebrek aan afdoende motivering van de beslissing van het CGVS.”

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. Op 19 augustus 2016 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus “Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon” van 15 juli 2016.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij in juli 2006 een week door Hezbollah werd opgesloten met als doel dat hij zich bij hen zou aansluiten, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal met klem ontkende dat hij voor 2007 problemen met Hezbollah heeft gehad en hij de opsluiting van een week met een daaraan voorafgaande ontvoering waarbij hij geblinddoekt werd door onbekende mannen en met de dood werd bedreigd totaal onvermeld liet, wat op niet geringe wijze afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid, (ii) hij stelt sinds 2006 tot aan zijn vertrek in juni 2015 constant te zijn lastiggevallen door Hezbollah en haar aanhangers, doch het totaal ongeloofwaardig is dat Hezbollah de moeite zou doen om hem te ontvoeren in 2006 en hem twee maanden religieuze opleiding te geven om er dan jaren lang genoeg mee te nemen hem slechts 'aan te spreken' en geen verdere concrete acties tegen hem te ondernemen daar er vanuit kan worden gegaan dat, moesten ze er werkelijk zo op gebrand zijn hem in te lijven, ze dit ook effectief gedaan zouden hebben, zijn verklaring dat hij het huis niet verliet hieraan geen afbreuk doet daar uit zijn verklaringen blijkt dat hij samen met zijn vader ging werken en hij ook naar de dokter/het ziekenhuis ging, en moest hij de situatie dusdanig ernstig inschatten als hij wenst te laten uitschijnen, hij er dan geen 9 jaar mee zou wachten vooraleer het land te verlaten, temeer uit zijn verklaringen blijkt dat Hezbollah hem kende en wist waar hij woonde, (iii) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Hezbollah geen gedwongen rekruteringen uitvoert en dat personen die willen toetreden tot de militie aan strenge voorwaarden moeten voldoen en grondig op hun geschiktheid worden getest, (iv) hij op legale wijze via de luchthaven van Beiroet het land heeft verlaten terwijl Hezbollah deel uitmaakt van de Libanese regering, waardoor andermaal de door hem geuite vrees ten overstaan van deze partij wordt ondermijnd, (v) de door hem voorgelegde documenten slechts zijn identiteit en afkomst, alsook zijn medische problemen aantonen doch geen ander licht werpen op de door hem aangehaalde asielmotieven en (vi) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 april 2016 (CG nr. 1516778), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gepronnde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.4.1. Verzoeker stelt dat hij onder druk werd gezet om zich aan te sluiten bij Hezbollah om in Syrië te gaan strijden. Hij vreest in geval van terugkeer naar Libanon gedwongen rekrutering door Hezbollah: *"Ik werd verplicht om mij aan te sluiten bij Hezbollah om te gaan vechten in Syrië. Als ik het niet ging aanvaarden, zou Hezbollah mij ontvoeren en opsturen naar Syrië. Daar zouden ze mij vermoorden en*

mij als een martelaar beschouwen alsof ik gesneuveld ben in Syrië” (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 5). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “*Libanon. Rekrutering door Hezbollah*” van 14 februari 2014) blijkt evenwel dat toetreding tot de Hezbollahmilitie op vrijwillige basis gebeurt en er geen gevallen van gedwongen rekrutering bekend zijn. Uit voormelde informatie blijkt overigens dat Hezbollah beschikt over meer dan genoeg kandidaten die vrijwillig lid wensen te worden en dat het als een lucratieve zaak wordt beschouwd om lid te worden omdat de organisatie aan actieve leden een loon uitbetaalt, afgezien van andere vergoedingen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de Hezbollahmilitie over ongeveer 20.000 reservisten beschikt. Hoewel het aanbod aan goede strijders slinkt, komt Hezbollah dus geen leden of mannen te kort om voor Hezbollah te gaan strijden. Ook voor de strijd in Syrië vindt aldus geen gedwongen rekrutering plaats. Integendeel, men neemt net het tegengestelde waar. Met name veel werkloze jongeren willen gaan strijden in Syrië. De vergoeding hiervoor zou immers groter zijn dan die van collega's die in Libanon dienst doen of die deel uitmaken van de reservelijst. Verzoeker brengt geen informatie aan die deze informatie weerlegt of ontkracht.

Hezbollah wil ook enkel diegenen die zonder reserve de partijideologie zijn toegewijd inlijven. Wie zich niet loyaal en overtuigd toont, wordt geen lid van de partij en zal bijgevolg ook nooit gevraagd worden om deel te nemen aan militaire trainingen of toe te treden tot de militie. Toetreding kan ook enkel wanneer men geschikt wordt bevonden na een periode van ideologische indoctrinatie en doorgedreven militaire opleiding. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij allerminst aan dit profiel voldoet. Zo heeft hij nooit deelgenomen aan activiteiten van Hezbollah (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 5), heeft hij meermaals geweigerd om zich bij Hezbollah aan te sluiten en met hen te gaan strijden in Syrië (administratief dossier, stuk 5, p. 3) en heeft hij na zijn religieuze opleiding nagelaten een verklaring te ondertekenen en een militaire opleiding in Iran te volgen (administratief dossier, stuk 5, p. 5). Het is naar het oordeel van de Raad dan volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker, die niet overtuigd is van Hezbollah's ideologie, geschikt zou worden bevonden om toe te treden tot Hezbollah.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met Hezbollah blijkt overigens tevens uit het gegeven dat hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij in juli 2006 een week door Hezbollah werd opgesloten met als doel dat hij zich bij hen zou aansluiten, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal met klem ontkende dat hij voor 2007 problemen met Hezbollah heeft gehad en hij de opsluiting van een week met een daaraan voorafgaande ontvoering waarbij hij geblinddoekt werd door onbekende mannen en met de dood werd bedreigd totaal onvermeld liet: *“Zo verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken in kader van het invullen van de Vragenlijst van het CGVS dat u in juli 2006 gedurende een week door Hezbollah werd opgesloten met als doel dat u zich bij hen zou aansluiten (Vragenlijst vraag 3). Ten overstaan van het CGVS, u gevraagd uw asielmotieven uiteen te zetten en de reden(en) waarom u uw land van origine hebt verlaten, verwijst u naar mei 2015, de periode waarin u door Hezbollah werd gevraagd zich bij hen aan te sluiten en voor hen te gaan strijden. Gevraagd naar problemen vóór 2015, geeft u aan dat u door kameraden aangesproken werd tot Hezbollah toe te treden. Ten slotte haalt u aan dat u na de oorlog in Tamouz in 2007 gedurende twee maanden religieuze lessen diende te volgen. Gevraagd of u vóór 2007 problemen hebt gehad met Hezbollah, ontkent u dit met klem. Erop gewezen dat u in uw Vragenlijst liet optekenen dat u in 2006 gedurende een week door Hezbollah werd opgesloten, stelt u “ja, dat is zo, ze wilden me rekruteren om te strijden”. Erop gewezen dat er verschillende keren gepolst werd wanneer uw problemen juist waren begonnen, implicerend dat het niet kan overtuigen dat u deze gebeurtenis uit 2006 niet spontaan heeft aangebracht, bevestigt u gewoon dat uw problemen einde 2006-begin 2007 zijn begonnen. Het gaat het CGVS er niet om dat u de aanvang van uw problemen situeert einde 2006 of begin 2007, maar het gaat erom dat u een opsluiting van een week met een daaraan voorafgaande ontvoering waarbij u geblinddoekt werd door onbekende mannen en u met de dood werd bedreigd totaal onvermeld liet, een vaststelling die op niet geringe wijze afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid (CGVS p.3-4).”* De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen doch zich beperkt tot de stelling dat het feit dat hij niet spontaan heeft vermeld dat hij eind 2006-begin 2007 ontvoerd werd door leden van Hezbollah geen afbreuk doet aan de waarachtigheid ervan, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet mag de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen.

Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens oordeel waar in de bestreden beslissing het volgende wordt uiteengezet: *“Ook uw verdere verklaringen ontberen iedere overtuigingskracht. Zo stelt u sinds 2006 tot aan uw vertrek in juni 2015 constant te zijn lastiggevallen, zowel door onbekenden als door kameraden die u aanspoorden om u bij Hezbollah aan*

te sluiten. U werd dusdanig onder druk gezet dat u zelfs een twee maanden durende religieuze opleiding volgde, iets wat u trouwens onvermeld liet in de Vragenlijst van het CGVS, waarna het, zo stelt u, de bedoeling was dat u een militaire training in Iran ging volgen. Hiervoor diende u zich eerst aan te melden om een verklaring te ondertekenen en dit diende u eind 2009 te doen. U geeft echter aan hier geen gevolg aan te hebben gegeven (CGVS p.5). U gevraagd wat er vervolgens gebeurde, antwoordt u "ik ging niet naar buiten, ik ging enkel bij mijn vader (een visser) werken. Ze komen niet naar iemands huis om die persoon mee te nemen, dat doen ze niet om zo hun reputatie hoog te houden. Als ik naar de dokter ging, ging mijn moeder mee of een neef" (CGVS p.5-6). Het hoeft geen betoog dat deze door u geschetste gang van zaken iedere overtuigingskracht, om niet te zeggen geloofwaardigheid, ontbeert. U stelt immers sinds 2006 constant te zijn lastiggevallen door Hezbollah en haar aanhangers en hebt pas einde juni 2015 het land verlaten. Dat Hezbollah de moeite zou doen om u te ontvoeren in 2006, u twee maanden religieuze opleiding te geven om er dan jaren lang genoeg mee te nemen u slechts 'aan te spreken' en geen verdere concrete acties tegen u te ondernemen, is totaal ongeloofwaardig. Moesten ze er werkelijk zo op gebrand zijn u in te lijven, zeker gezien u einde 2009 uw verklaring niet bent gaan ondertekenen, iets wat nochtans de bedoeling was, kan er vanuit gegaan worden dat ze dit ook effectief gedaan zouden hebben. Uw verklaring dat u het huis niet verliet doet hieraan geen afbreuk daar uit uw verklaringen (zie supra) blijkt dat u samen met uw vader ging werken en ook naar de dokter/het ziekenhuis ging. U gevraagd of ze u dan niet gewoon op straat konden oppakken, antwoordt u dat ze dit uit respect voor uw ouders en omstanders niet doen. Erop gewezen dat u in 2006 toch al eens door hen werd ontvoerd, stelt u toen op een rustige plek aan zee te zijn meegenomen, maar dat zoiets nooit op drukke straat gebeurt daar ze een reputatie hoog te houden hebben (CGVS p.5). Het hoeft geen betoog dat deze door u geschetste gang van zaken ernst en geloofwaardigheid ontbeert. Een appreciatie die nog onderstreept wordt door het gegeven dat, moest u de situatie dusdanig ernstig inschatten als u wenst te laten uitschijnen, u er geen 9 jaar mee zou wachten vooraleer het land te verlaten, temeer dan uit uw verklaringen ook nog eens blijkt dat Hezbollah u wel degelijk kende en wist waar u woonde (CGVS p. 2, 4). U hiermee geconfronteerd antwoordde u geen geld te hebben gehad en niemand buiten Sour te hebben gekend (CGVS p.7). Het hoeft geen betoog dat ook deze door u aangevoerde redenen gezien de vrees die u beweert te koesteren niet kan overtuigen." Verzoeker herhaalt dat hij sinds zijn ontvoering eind 2006-begin 2007 niet meer alleen naar buiten is gegaan en steeds thuis bleef en betoogt dat het feit dat hij dit negen jaar lang heeft volgehouden hem niet kan verweten worden, dat hij immers negen jaar een opgesloten leven leefde en dit voor zijn eigen veiligheid, dat het feit dat hij met rust werd gelaten en hij zich niet alleen naar buiten begaf dan ook geen ongeloofwaardig element is, dat het immers de bedoeling van Hezbollah was om hem te rekruteren om te strijden in Syrië en dat elke sjiitische familie een zoon dient af te staan aan Hezbollah, waarmee hij slechts blijft steken in het louter herhalen van en volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, wat evenwel geen dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij aldus niet vermog afbreuk te doen aan het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen, noch een gepronnde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Tot slot wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoeker op legale wijze via de luchthaven van Beiroet het land heeft verlaten terwijl Hezbollah deel uitmaakt van de Libanese regering, waardoor andermaal de door hem geuite vrees ten overstaan van deze partij wordt ondermijnd.

2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde reden als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

2.4.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen

de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.5.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus "*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*" van 4 januari 2016, toegevoegd aan het administratief dossier en de op 19 augustus overgemaakte COI Focus "*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*" van 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet. Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. In 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-

bolwerken in de grotendeels sjitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellinggroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. In 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdiseerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdiseerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwa is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwa gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dit besluit op generlei wijze, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.6. Tot slot kan niet worden ingezien op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding en verzoeker licht dit evenmin toe.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS